

ikke rigtig Fiskernes virkelige Interesser, ikke det danske Eterritorium, og man hender heller ikke rigtig de Rettigheder, som de forskjellige Rystiere have. Der er en Mængde Spørgsmaal, som i den Grad ere uklare, at jeg ikke kan se, at der nu af dette her Foreliggende ved et Hastværksarbejde skulde kunne komme en virkelig brugelig Lov. Det er nu min Mening herom, og den fastholder jeg. Jeg paaskjønner ganske vist, at den høitærede Indenrigsminister har efter de til ham stete Opfordringer gjort, hvad her er gjort. Jeg ved saare vel, at det er et vigtigt Samsundsliggende, som der her er Tale om, men jeg vil ønske, at et saadant Lovgivningsarbejde maa tilendebringes med al den Omsigt, som det er muligt, da det vel er, som (det blev yttret af det ærede Medlem fra Midbelfart (B. Christensen), det næstvigtigste Middel, Danmark har til at forstærke sine Beboere en Indtægt. Det, jeg nu skal tillade mig efter de førte Forhandlinger at fremhæve, det er, at jeg i Modsætning til den sidste ærede Taler vil anse det for meget urigtigt at kodificere alle Bestemmelserne om Fiskerivæsen i een og samme Lov. Jeg vil sige, at Alt, hvad der angaar Ferskvandsfiskeriet her i Landet, hvor der ikke er egentlige Fiskerleier og ikke en egentlig Fiskeribefolkning, men hvor der kun kan tales om Ret til at fiske ved de Landeindomme tilgrændsende Steder, særdeles godt kan tages ud af denne Lov, og derom kan der lovgives for sig, uden at man paa noget Maade har Noget med det øvrige Fiskeri i Danmark at gjøre. At blande disse særegne Rettigheder, disse smaa Særinteresser sammen med den store Lovsaf om Danmarks Fiskeri, det vil jeg anse for uheldigt. Ligesaa vil jeg bemærke, at der meget godt kan lovgives om Limfjorden for sig; thi Limfjorden er ikke en Fjord paa samme Maade som andre Fjorde i Danmark. Limfjorden er egentlig ialt ikke nogen Fjord, men det er et større Løb mellem visse Dele af Landet, hvorved netop fremkommer ganske særegne Forhold, som gjøre, at Fiskearter der kunne fremkomme og forvinde, alt eftersom Forholdene føre det med sig. Hvad deroppe maa ske og kan ske, det er noget ganske Andet end det, der sker de andre Steder. Det Samme gjælder egentlig ikke, naar jeg undtager Østersvæsen, det store Havfiskeri, hvorved vi skulle have vor egentlige Indtægt. Naar jeg nu holder mig til det, som er Hovedsagen ved Fjords- og Sundfiskeriet, det, som der skulde gjøres Næst for, saa vil jeg sige, at det, som kunde være paatragende i dette Dieblit, er at stætte Sikkerhed for Fiskerne paa de Steder, hvor affagte Domme allerede have medført Usikkerhed for dem. Der maa Lovgivningen træde til saa hurtigt som muligt for at fore-

bygge, at en Præcis slaas fast, som ødelægger den Mængde Erhvervsgrene, Jeg vil paatalde de ærede Godseieres Humanitet i dette Stykke, de, som paa saamange Maader — navnlig gjælder dette Lehnbesidderne — ere begunstigede fremfor andre danske Statsborgere. Lad dem endelig holde sig til det, som var Vilkaaret for deres store Besiddersers Sammenhold, nemlig Hartfornet, og lade Ryststrækningerne udville sig paa den Maade, som tjener den Befolkning vel; de kunne dog ikke holde Fæstere ude paa Havet. Det er en Opfordring til at vise Humanitet overfor Nutiden fra disse store Besiddersers Side, som have saa store Ryststrækninger indenfor deres Maaderum. Endnu er det dog ikke det Vigtigste. Det Vigtigste er det store Havfiskeri, hvor dog egentlig den danske Nation skulde vise, at den kunde konkurrere med andre Lande, fordi den har de store Ryststrækninger og derfor ogsaa en stor Rystbefolkning, som har en saa overordentlig Betydning. Lad os ikke glemme, at i det Dieblit, vi lovgive om dette Spørgsmaal, lovgive vi for en Befolkning, som afgiver den vigtigste Støtte for vor Flaade, vor Flaade, som vi nys have givet en større Udvikling, saa at vi nu gjøre større Krav paa denne Befolknings Dygtighed. Lad os huske paa, at idet vi lovgive om dette Emne, er der Tale om en Befolkning, som endnu den Dag idag i hele Verden har Ny for at være nogle af de bedste Søfolk, der findes. Lad os ikke ved i Utide at give hindrende Bestemmelser drage endnu Flexe bort fra deres Erhverv, paa Grund af at de ikke kunne bestaa derved. Vi svække dernæst Danmarks internationale Betydning og vor egen Forbærskraft. — Den høitærede Indenrigsminister har i sit Foredrag idag løselig berørt Afsetningsforholdene, og hvad den høitærede Minister fremhævede, tjener jo til aldeles tydelig at vise, at det, at Fiskeriprodukterne hurtigt kunne blive bragte fra det ene Sted til det andet, er et saare vigtigt Led i den hele Sag. I den Henseende kan jeg ogsaa henholde mig til det ærede Medlem, som udtalte sig om, at det dog var urigtigt, nu da Ferskvæsenet er indordnet under Staten, ikke ogsaa at sørge for saadanne Befordringsmidler gennem Ferskvæsenet, som passe for denne Del af Afsetningen fra vort Land. Vi have jo hørt, at Landmænd have søgt at faae indført Waggoner, som bevirke, at Smøret kan blive ført paa rette Maade fra det ene Sted til det andet. Skulde vi da ikke, da vi jo have Ferskvæsenet i vor Haand, sørge for saadanne Befordringsmidler, at ogsaa det vigtige Afsetningsmiddel, vi her omtale, paa rette Maade kunde føres fra den ene Del af Landet til den anden. Denne Side af Sagen berørte jeg kun ganske løselig i mit Foredrag